

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19.07.1994, sp. zn. 11 To 9/94, ECLI:CZ:VSPH:1994:11.TO.9.1994.1

Číslo: 4/1995

Právní věta: Trest vyhoštění z území České republiky (§ 57 tr. zák.) je možno uložit pachateli, který je v době rozhodování soudu občanem Slovenské republiky, i když v době spáchání trestného činu byl československým občanem, kterému by takový trest nemohl být uložen.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 19.07.1994

Spisová značka: 11 To 9/94

Číslo rozhodnutí: 4

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Trest vyhoštění

Předpisy: 140/1961 Sb. § 57

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K odvolání obžalovaného J. T. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 1993 sp. zn. 1 T 45/93 Vrchní soud v Praze částečně zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině, zrušil výrok o trestu a výrok o náhradě škody. Znovu rozhodl tak, že obžalovanému J. T. uložil mimo jiné trest vyhoštění z území České republiky.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J. T. uznán vinným pokračujícím trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., trestným činem neoprávněného obchodování devizovými hodnotami podle § 118a odst. 1, 2 písm. b) tr. zák., ve znění účinném do 31. 12. 1993, a trestným činem ohrožení devizového hospodářství podle § 146 odst. 1 tr. zák. Za to byl odsouzen podle § 250 odst. 4 tr. zák., za použití § 35 odst. 1 tr. zák., k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi roků, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do první nápravně výchovné skupiny. Podle § 57 tr. zák. byl obžalovanému uložen trest vyhoštění z území ČR. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obžalovanému uložena povinnost k náhradě škody poškozeným.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný J. T. prostřednictvím svého obhájce odvolání směřující pouze proti výroku o trestu. Má za to, že soud prvního stupně náležitě nezhodnotil všechny polehčující okolnosti a to, že od počátku trestnou činností v plném rozsahu doznával a tak napomáhal při jejím objasňování, své trestné činnosti upřímně litoval, jakož i tu skutečnost, že před spácháním

trestné činnosti vedl řádný život. Naproti tomu žádné přitěžující okolnosti shledány nebyly. Je tedy zřejmé, že jednání, kterého se dopustil, bylo mimořádným vybočením z jinak řádného života a s ohledem na věk je uložení tak vysokého trestu značným omezením pro budoucnost. S ohledem na shora uvedené okolnosti navrhuje, aby mu odvolací soud uložený trest v trvání osmi roků poměrně snížil. U veřejného zasedání potom obhájce obžalovaného poukázal na fakt, že v době páčání trestné činnosti trest vyhoštění nepřipadal v úvahu a že neměl být tedy uložen.

Vrchní soud v Praze z podnětu podaného odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž mohl odvolatel podat odvolání, i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, přihlížeje i k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány.

Předně zjistil, že v řízení předcházejícím napadenému rozsudku byla dodržena všechna v úvahu přicházející ustanovení trestního řádu. Obžalovaný J. T. se k projednávané trestné činnosti v plném rozsahu doznal a z žalovaného jednání je dále usvědčován výpověďmi svědků (poškozených), jakož i listinnými důkazy, zejména fakturami, zprávami a odbornými vyjádřeními peněžních ústavů.

Na základě řádně zjištěného skutkového stavu potom soud prvního stupně správně uznal obžalovaného J. T. vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., neboť je nepochybné, že obžalovaný jednal v podvodném úmyslu na úkor jiného sebe obohatit, přičemž výše způsobené škody přesáhla hranici stanovenou pro škodu velkého rozsahu. Tím, že obžalovaný J. T. nesplnil nabídkovou povinnost k devizovým prostředkům v částce 35 000 DM a 2000 USD, porušil ustanovení § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 558/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a naplnil tak všechny zákonné znaky trestného činu ohrožení devizového hospodářství podle § 146 odst. 1 tr. zák., jak jej správně uznal vinným soud prvního stupně.

Dále soud prvního stupně uznal obžalovaného J. T. vinným trestným činem neoprávněného obchodování devizovými hodnotami podle § 118 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. platného v době rozhodování. Předtím, než rozsudek nabyl právní moci, došlo zákonem č. 290/1993 Sb. ke změně trestního zákona a trestný čin neoprávněného obchodování devizovými hodnotami byl z trestního zákona vypuštěn. Vrchní soud v Praze proto podle § 268 odst. 1 písm. d) tr. ř. rozsudek městského soudu v tomto výroku o vině zrušil.

Tím, že vrchní soud, byť částečně, zrušil výrok o vině, musel podle § 258 odst. 2 tr. ř. zrušit i celý výrok o trestu.

K výroku o trestu vyhoštění podle § 57 tr. zák. Vrchní soud v Praze uvedl:

Obžalovaný je občanem Slovenské republiky a trestné činnosti se dopustil na území České republiky. V zájmu ochrany našeho státu je nutno podobnému jednání v budoucnosti zabránit. K tomu je nejvhodnějším opatřením trest vyhoštění z území České republiky podle § 57 tr. zák. Uložení tohoto trestu nebrání ani ta skutečnost, že v době páčání trestné činnosti by nebylo možno tento trest uložit, a to vzhledem k státní příslušnosti obžalovaného.

V posuzovaném případě se neuplatní zásady uvedené v § 16 tr. zák. o časové působnosti trestních zákonů. Podle § 16 odst. 1 tr. zák. se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Podle ustáleného výkladu se sice "trestnost činu" (§ 16 odst. 1 tr. zák.) vztahuje jak na vinu, tak na trest. Jde vlastně nikoli o trestnost, nýbrž o trestní odpovědnost. Při úvahách o trestu, jehož uložení připadá v úvahu, je však třeba rozlišovat okolnosti mající vliv na druh a výměru trestu, u nichž by se uplatnila zásada § 16 odst. 1 tr. zák., od okolností, jež pouze omezují použití některých trestů v situacích, kdy by trest nebylo možno dobře realizovat a jež by bylo třeba respektovat, i kdyby na ně zákon nepamatoval. Např. peněžitý trest se neuloží, je-li zřejmé, že by byl nedobytný. Překážka může

záležet i v tom, že by realizace trestu byla v rozporu s některými významnými právními zásadami. Tak trest zákazu pobytu se nemůže vztahovat na místo nebo obvod, v němž má pachatel trvalý pobyt. Stejně je tomu u vyhoštění, které nelze uložit občanu tohoto státu.